

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Ловеч, 01.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА

Членове: ВАСИЛ АНАСТАСОВ
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря ГАЛИНА АВРАМОВА
в присъствието на прокурора Г. Любч. Арг.
като разгледа докладваното от РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ Въззивно
административно наказателно дело № 20224300600044 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С решение № 68/23.11.2021г. по АНД 51/2021 година на РС – Луковит, подсъдимият **Г. ЦВ. ХР.**, роден на *****, в ***, живущ в гр.***, българин, български гражданин, със средно-специално образование, неженен, безработен, неосъждан с ЕГН ***** е **ПРИЗНАТ ЗА ВИНОВЕН** в това, че на 25.06.2017г., около 05.10 часа в с. Петревене, общ. Луковит, Ловешка област, на ул. „Хаджи Димитър“ посока на движение гр.София, при управление на МПС – собствен лек автомобил, марка Мерцедес модел Е 280 ЦДИ, с рег. № *****, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно – чл.21, ал.1 ЗДвП – „при избиране на скоростта на движение на водача на ППС е забранено да превишава следните стойности на скоростта 50 км/час, в населено място, за ППС от категория В“ – движил се със скорост 92 км/час, като блъснал отзад движещия се пред него, в лентата му за движение лек автомобил марка Рено, модел 19, с рег. № *****, с което по непредпазливост причинил **средна телесна повреда** на Б.В.П. от гр.П., изразяваща се в травматично счупване на 11-ти гръден и 1-ви поясни

прешлени, довело до трайно затредняване на движението на снагата за около 7 – 8 месеца, което представлява престъпление по чл.343, ал.1, б. „б“, пр. второ вр. чл.342, ал.1 НК вр. чл.21, ал.1 ЗДвП, като на **основание чл.78а, ал.1 от НК** първоинстанционният съд го **ОСВОБОДИЛ** от наказателна отговорност и му е **НАЛОЖИЛ** административно наказание „ГЛОБА“ в размер на 2000.00 (две хиляди) лева.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимия **Г. ЦВ. ХР.** е осъден да заплати: на ОДМВР гр. Ловеч сумата в размер на 1 233.15 лева (хиляда двеста тридесет и три лева и петнадесет стотинки), представляващи разноси в хода на досъдебното производство; на РС – Луковит сумата в размер на 60.98 лева (шестдесет лева и деветдесет и осем стотинки), представляващи разноси в съдебното производство.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от Г. ЦВ. ХР., ЕГН *****, гр.***. Жалбата атакува цялото решение. Подсъдимият не е съгласен с приетата фактическа обстановка. Твърди, че има съпричиняване, тъй като пострадалият се движил със скорост 57 км/час и не бил сложил колан, които са нарушения на ЗДвП. Твърди, че причиненото телесно увреждане е пряка последица единствено на поведението на подсъдимия. Навежда доводи, че пред РС – Луковит не са разпитани посочените в постановлението свидетели, техните показания не са били прочетени, като било допуснато съществено процесуално нарушение. Прави възражение, че свидетелите П. не са преки очедици на случилото се, а обвинението се основава единствено на техните показания. Навежда доводи, че глобата е прекалено голяма, тъй като съдът не е отчел младостта и неопитността на подсъдимия, грижата му за двете малки деца в невръстна възраст, както и че лично посетил пострадали след инцидента. Моли съда да отмени решението на РС – Луковит и да го върне за извършване на процесуални действия. Прави кумулативно искане за намаляване на глобата на 1000.

На основание чл.320, ал.4 НПК са подадени допълнителни писмени изложения към жалбата, в които се твърди, че се поддържа въззивната жалба. Излагат същите съображения както и във въззивната жалба. Твърди се, че ако са били разпитани свидетелите щяха да са налице различия в техните показания досежно поведението на подсъдимия, както и че ще се установи

съпричиняване от пострадалия. Прави възражение, че не е ясно как са били разположени двата автомобила на пътното платно, дали подсъдимият Х. е могъл да избегне удара като изпревари колата на пострадалия, имало ли е други преминаващи коли, бил ли е спирачният път достатъчен. Моли съда да отмени обжалваното решение и да върне делото на РС – Луковит.

Не са постъпили писмени възражения по чл.322 НПК от РП – Луковит на този етап от производството.

В открито съдебно заседание (о.с.з.) окръжна прокуратура се представлява от прокурор Г.А.. Моли съда да остави в сила решението на РС – Луковит. Счита, че от събраните в хода на съдебното производство доказателства се установява авторството на деянието на процесното ПТП, както и вината.

Подсъдимият Г.Х. се явява лично и с договорен защитник адв. М.К. от САК. Поддържат въззивната жалба. Молят съда да отмени присъдата. В своя защита подс. Г.Х. поддържа казаното от адвоката, а в правото си на последна дума иска присъдата да бъде отменена.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, като взе предвид депозираната жалба, съобрази доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно проверни на основание чл.313-314 НПК законността, обосноваността и справедливостта на съдебния акт, намери за установено следното:

Фактическата обстановка по делото е представена от първостепенния съд. Районният съд е събрал всички допустими, необходими и относими доказателства за откриване на обективната истина. Установени са по безспорен начин всички обстоятелства, значими за правилното му решаване, факта на извършване на деянието, механизма и конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които то е осъществено, както и данни за индивидуализацията на наказанието.

Присъдата на районния съд е постановена при пълното, всестранно и точно изясняване на фактическата обстановка по делото, като въззивната инстанция няма основания да променя или изменя същата.

Направеният анализ на доказателствения материал е недостатъчен и неточен. Липсва адекватно позоваване на доказателствените източници

и тяхното интерпретиране.

Изготвените правни изводи са почти бланкетно изложени, като на места не е направен никакъв анализ или извод за обективните и субективните предели на деянието. Не са изложени подробни съображения за тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и други смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, както и имотното състояние (чл.27, ал.1 ЗАНН, т. 6 ППВС № 7 от 4.11.1985 г. по н. д. № 4/1985г.) които са отчетени при индивидуализацията на наказанието. Липсват разсъждения досежно размера на наложеното наказание „глоба“. **Мотивите са постни и на места могат да се приравнят на липса на мотиви.** Въпреки това, въззивният съд е същ по същество, т. нар. „втора първа инстанция“ и тези пропуски могат да бъдат отстранени от настоящия състав, поради което не се налага отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

Не са налице съществени процесуални нарушения, които да не са отстранени от настоящия съд и да налагат връщане на делото и разглеждане му отново от РС – Луковит, на основание чл.335, ал.2 НПК. В този смисъл искането на подсъдимия и неговата защита за връщане на делото за ново разглеждане е неоснователно.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА

На 25.06.2017г., рано сутринта, свид. Б.В.П. управлявал собствения си автомобил марка „Рено“, модел „19“, с рег. № *****, като се намирал в с. Петревене, общ. Луковит, обл. Ловеч и се е движил със скорост 58 km/h в посока гр.София. По същото време зад него управлявал подс. Г. ЦВ. ХР., собствения си лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Е280“, с рег. № *****. Подсъдимият шофирал с 92 km/h в посока гр. София. На 25.06.2017г., около 05.10 часа на ул. ***, на прав участък в с. Петревене, общ. Луковит, обл. Ловеч, подсъдимият Г. ЦВ. ХР., с автомобила си, настигнал движещия се пред него лек автомобил „Рено“, като ударил с предната част на автомобила си задната част на лек автомобил марка „Рено“, модел „19“, с рег. № *****, управляван от свид. Б.В.П.. След удара, лек автомобил марка „Рено“ се отклонил надясно, а лек автомобил (л.а.) марка „Мерцедес“, управляван от подсъдимия, се отклонил наляво по пътното платно. След настъпване на пътното произшествие и спиране на автомобила,

свид. П. успял да откопчае предпазния си колан и да слезе от автомобила си. Подс. Х. успел да спре по-напред своят автомобил, който управлявал, до левия бордюр на пътното платно. Междувременно свидетелите Л.М.П. и В.Н.П., излезнали на улицата, събудени от силния удар. Двамата дошли от гр.София и били на гости в с. Петревене. Двамата свидетели отишли при свид. Б. П., попитали го как е, той ги помолил за чаша вода и да се обадят на телефон 112, защото изпитвал болка в гърдите. Подсъдимият Х. слезъл от автомобила си, отишъл при свид. Б. П. и то попитал добре ли е. Свид. Б. П. му отговорил „какво направи“ и че го е пребил. Свид. Л.М.П. и В.Н.П. влезнали в дома си, за вода. Подс. Х. запалил автомобила си и потеглил от произшествието (ПТП). Когато излезнали отново, свидетелите П. видели, че подс. Х. и автомобила му не били там. От удара задната част на л.а. „Рено“, модел „19“ с рег. № *****, била силно увредена, сплескана изцяло от края до средата на автомобила. От л.а. марка „Мерцедес“, модел „Е280“, с рег. № *****, била изпаднала едната от регистрационните табели. След подаването на сигнал на телефон 112 от свид. П., на мястото пристигнали полицейски служители на РУ Луковит – свид. М.А.И., И.В., както и екип на ФСМП Луковит. Свид. П. бил изпробван с техническо средство за употреба на алкохол, като пробата му била отрицателна. Подсъдимият Г.Х. не е тестван за алкохол, тъй като напуснал местопроизшествието. При обход на района на ПТП, близо до мястото на удара полицейските служители намерили табела с рег. № *****. Свид. П. бил откаран за преглед и приет за лечение в МБАЛ ***, където се лекувал от 25.06.2017г. до 29.06.2017г.

След извършена справка по рег. № ***** се установила, че автомобилът с този регистрационен номер бил собственост на подс. Г. ЦВ. ХР..

На 29.06.2017г. свид. М.И. съставил 2 бр. актове за установяване на административно нарушение (АУАН) на подс. Г.Х., а именно:

- АУАН Г 870562/29.06.2017г., за това че: на 25.06.2017г., около 05.10 часа, в с. Петревене, ул. ***, в посока гр. София, управлявал собствен лек автомобил марка „Мерцедес“, с рег. № *****, като: при движение е несъобразена скорост с пътните условия на прав участък, на суха настилка, настига движещия се пред него в същата посока л.а. „Рено 19“, с рег. № *****, блъска го отзад и реализира ПТП с материални щети

и леко ранен водач, с което виновно е нарушил чл. 20, ал.2 от ЗДвП.

- АУАН Г 870563/29.06.2017г. за това че: на 25.06.2017г., около 05.10 часа, в с. Петревене, ул. ***, в посока гр. София, управлявал собствен лек автомобил марка „Мерцедес“, с рег. № *****, като нарушава: като водач на ППС, който е участник в ПТП с пострадало лице, напуска мястото на произшествието без да изчака пристигането на контролните органи на МВР, с което виновно е нарушил чл.123, ал.1, т.2, б. „б“ от ЗДвП.

Подсъдимият Г.Х. подписал и двата акта без възражения. Началника на РУ ***, издал 2 бр. Наказателни постановления, съответно, както следва:

- НП № 17-0297-000232 от 10.07.2017г., по описа на РУ ***.
- НП № 17-0297-000233 от 10.07.2017г., по описа на РУ ***.

С двете наказателни постановления, началникът на РУ на МВР в *** наложил административни наказания за нарушенията, описани в съставените АУАН, съгласно разпоредбите по ЗДвП. Същите наказателни постановления били връчени лично на Г.Х., срещу подпис. Последният не обжалвал така наложените му административни наказания и горните две наказателни постановления влезли в сила на 21.07.2017г.

С Решение № 99 от 03.05.2018г. на Административен съд - Ловеч, по КАНД № 22/2018г., влязло в сила на 03.05.2018г. административно-наказателното производство по издаването на Наказателно постановление № 17-0297-000232 от 10.07.2017г. на Началника на РУ ***, във връзка с АУАН Г 870562/29.06.2017г. срещу Г. ЦВ. ХР., от ***, било възобновено. Наказателно постановление № 17-0297-000232 от 10.07.2017г. на Началника на РУ ***, било отменено, а административно-наказателното производство по повод АУАН Г 870562/29.06.2017г, прекратено. С постановление от 01.06.2018г., въз основа на влязло в сила Решение на АдмС – Ловеч, РП – Луковит е образувала ДП за престъпление по чл.343, ал.1, б. „б“, пр. второ вр. чл.342, ал.1 НК.

Със същото решение на Административен съд гр. Ловеч е отхвърлено предложението за възобновяване на административно-наказателното производство по наказателно постановление № 17-0297- 000233 от 10.07.2017г. на Началника на РУ – Луковит, във връзка с АУАН Г 870563/29.06.2017г., тъй като съдът с приел, че „за реализиране на наказателната отговорност на дееца

за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. "б" пр.2-ро, вр. чл. 342, ал.1 от НК е ирелевантно дали след осъществяването на състава на това престъпление деецът е извършил и административно нарушение, изразяващо се в напускане на мястото на произшествието без да изчака пристигането на компетентните органи на МВР".

Решението на АдмС – Ловеч е влязло в сила на 03.05.2018г.

Вследствие на настъпилото пътно-транспортното произшествие, на свид. Б.В.П. било причинено травматично счупване на 11. гръден и 1. поясен прешлен с последващо консервативно лечение - корсет, довело до трайно затрудняване движението на снагата за около 7-8 месеца, което представлявало . средна телесна повреда, по смисъла на чл.129, ал.2 от НК.

Подсъдимият Г. ЦВ. ХР. е роден на на *****г. в ***, област Ловеч. Има ЕГН *****. Живее в ***, област Ловеч, ул. ***, българин, български гражданин. Притежава средно-специално образование, едноличен собственик на капитала на „***“ ЕООД. Получава заплата в размер на 650.00 лева месечно. Неженен, но живее във фактическо съжителство с жена, която има жилище с площ от 50 кв.м. в гр.София и жилище в ***. Имат две деца и чака трето дете. Декларирал е, че не притежава МПС.

Подсъдимият е неосъждан. Същият има 7 броя влезли в сила наказателни постановления по ЗДвП и 5 броя фишове по ЗДвП.

-

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА (ДОКАЗАТЕЛСТВЕНО-АНАЛИТИЧНА ЧАСТ):

Горната фактическа обстановка се установи от събраните в хода на досъдебното производство доказателства, оценени по реда на чл.378, ал.2 НПК. От събраните по делото доказателства може да се формира вътрешно убеждение у настоящия съд относно авторството и вината на деянието от подсъдимия, но за пълнота на изложението, настоящият съд следва да изложи свои анализ на доказателствата.

Съдът напълно кредитира показанията на свид. Б. П., Л. П., В. П.а и М.И.. Съдът ги намира за пълни, всеотдадени, последователни, непротиворечиви и обективни с останалите доказателствени средства по делото. Същите са дадени от лица, които не са заинтересовани от изхода на

делото. Свид. Б. П. не е страна по делото, не е предявил граждански иск. Няма никакво противоречие между показанията на свид. Б. П., свид. П. и свид. И.. Тяхните показания са взаимнодопълващи се. Ето защо възражението на подсъдимия и защитата, че има противоречие между техните показания и е необходимо провеждане на очна ставка е неоснователно. Няма пречка един събеден акт да се основава на показанията на свидетели, които не са очевидци. Недопустимо е, когато всички доказателства са косвени и от тях не може да се направи доказателствен извод за авторството на деянието. В процесното дело няма свидетели-очевидци, но техните показания се преценяват в съвкупност от приетите експертизи, протокол за оглед на ПТП (л.151-152 ДП) и други писмени доказателства по делото като протокол за ПТП, АУАН, НП, медицински документи, справки и др. Няма свидетели – очевидци на процесното ПТП, поради което всички показания установява косвени доказателства, които в своята съвкупност и заедно с писмените доказателства и експертизи водят да изграждане на безспорно вътрешно убеждение относно мястото, времето, авторството и вината на деянието от страна на подсъдимия Г.Х.. Ето защо и възражението във въззивната жалба, че обвинението се основава единствено на свидетелски показания не е основателно, с оглед другите събрани доказателствени източници.

От свид. Б. П. се установяха фактите относно датата, мястото и времето на ПТП, частични данни за механизма на ПТП, местоположението им, посоката на движение, марките на процесните автомобили. Същият установява обстоятелствата, че след инцидента свид. П. се притекли на помощ, подс. Х. провел разговор с него и напуснал местопроизшествието на ПТП, преди пристигане органите на МВР, пристигането на полицейските служители и екипът на спешна помощ. Свидетелят установява факта, че е използвал колан по време на инцидента и че не познава другите свидетели, лично, което е доказателство за тяхната непредубеденост. В този смисъл е неоснователно възражението на подсъдимия и неговата защита за наличие на съпричиняване от страна на пострадалото лице, поради липса на колан (л.91, л.121 ДП и л.38 от първоинстанционното дело).

От свид. П. се установяват обстоятелствата за датата, мястото и времето на ПТП, марките на процесните автомобили, притичването им на помощ на свид. Б. П., наличието на още един човек на местпроизшествието, местоположението на автомобилите след процесното ПТП, следите (счупени

парчета от фарове, броня, изтеклите течности и др. части от коли) след удара и посочване къде се намират вредите на повърхността по МПС. Свидетелите установяват факта на пристигане на органите на МВР и медицински служители, както и напускането на водача на л.а. „Мерцедес“ от местопроизшествието, преди идване на полицейските служители. Двамата установява факта, че са подали сигнал по тел. 112. Свид. П.а установява обстоятелства досежно видимата възраст на двамата шофьори, които лично ги е видяла, както и разговора между свид. П. и подс. Х. (л.114-115 ДП).

Свидетелят М.И. установява факта, че е подаден сигнал за ПТП за процесното време и място, местоположението на единият автомобил, липсата на другият автомобил и неговият водач, следите от ПТП (течности, останки от счупвания и други части от коли), идването на медицински служители и откарването на свид. П. в болнично заведение. Косвено установява факти как свид. П. е възприел поведението на подсъдимия преди настъпване на процесното ПТП *„движил се с висока скорост....присветвал няколко пъти с фарове...., настигнал го е... блснал го е отзад“*. Свидетелят установява факта, че в района на местопроизшествието е намерена регистрационна табела на лек автомобил с № *****, както и след справка в база данни, установили, кой е собственикът на автомобила с този регистрационен номер. Установява факта, че дежурният на РУП е звънял на собственика на автомобила и на баща му, които не вдигали на телефонните позвънявания (л.128 ДП).

От представеното решение № 99 от 03.05.2018г. по КАНД № 22/2018г. на АдмС – Ловеч се установи факта, че за процесното деяние подсъдимият няма наложено наказание, с което принципът **ne bis in idem**, не е налице (л.4-7 ДП).

От представената справка за нарушения по ЗДвП се установи, че подсъдимият Г. ЦВ. ХР. има 7 броя издадени наказателни постановления за нарушения основно на чл.183, чл.179, чл.175 ЗДвП. Има и 5 влезли в сила фишове за нарушения по чл.114, чл.21, чл.100, чл.98 ЗДвП. От тях може да се направи извод, че подсъдимият има поведение, което се изразява в незачитане правилата за движение по пътищата (л.67-68 ДП).

Подсъдимият не е тестван за алкохол, тъй като е напуснал процесното ПТП, а свид. Б. П. е дал отрицателен резултат за наличие на алкохол в кръвта (л.71 ДП).

По делото са изготвени три съдебно автотехнически-експертизи (САТЕ), които съдът напълно кредитира като пълни, всеотрасни и логични. Основната част, на която се основава постановлението по чл.375 НПК е повторната САТЕ, назначена с постановление от 05.10.2020г. От нея се установи механизма на ПТП, мястото на удара между двата автомобила, които са подробно описани във фактическата част на настоящото решение. Същите са подкрепени с приложена мащабна скица, от която се установи динамиката и последователността на движения, местоположение на автомобилите. От заключението на експертизата се установи, че скоростта на л.а. „Рено“ в момента на удара била 58 km/h, а на л.а. „Мерцедес“ 92 km/h. Необходимият спирачен път или т. нар. „опасна зона“ – необходимото разстояние между двата автомобила, при което е могло да се предотврати процесното ПТП е 52.30 метра. Това разстояние между двата автомобила не е било налично. Затова е следвало подсъдимият Г.Х. да предприеме намаляване на скоростта на движение чрез спиране, за да достигне до л.а. „Рено“, който се е движил с 58 km/h и да предотврати удара. Като причина за възникването на ПТП експертизата е посочила действията на подс. Г.Х. - застиганс на попътнотдвижещ се лек автомобил марка „Рено“, без предприемане на действия за намаляване на скоростта си на движение или правилно изпреварване. На най-малкото разстояние между двата автомобила от 52.30 метра, подсъдимият Г.Х. е следвал да намали скоростта, за да достигне автомобила „Рено“ и да предотврати удара. При движение със скорост от 92 km/h, подсъдимият е могъл да предотврати катастрофата, ако се е намирал най-малко на 85.40 метра преди л.а. „Рено“. Т.е. за да предотврати процесното ПТП, подсъдимият е могъл да извърши две алтернативни действия. Първо, да предприеме маневра спиране и намаляване на скоростта като я редуцира до 58 km/h. Маневра спиране, с цел предотвратяване на удара, е могло да се осъществи на най-малко разстояние от 52.30 метра преди л.а. „Рено“. Другият вариант е бил, подсъдимият да предприеме маневра изпреварване, като необходимата дистанция, за да се предотврати ПТП е: надлъжна – 161 метра, а странична – 0.91 метра. В процесният терен при видимост от 250 метро, подсъдимият Г.Х. като водач на л.а. „Мерцедес“ е имал възможност да изпълни и двете маневри, за да предотврати настъпването на ПТП (л.226-244 ДШ).

В този смисъл възражението за съпричиняване, тъй като свид. Б. П. се е

движил с 58 km/h, а не с 50 km/h е неоснователно. Изводът за съпричиняване на вредата не може да почива на предположения. Приносът на пострадалия следва да е установен и конкретно посочен. Само по себе си – общото посочване, че пострадалият свид. Б. П. е допуснал нарушение на ЗДвП, не е достатъчно да се обоснова извод за съпричиняване. В този смисъл **Решение № 6/03.02.2017г. по гр.д. № 53091/2015г. на III г.о. на ВКС.**

Първо, съгласно приетото заключение на САТЕ се установи, че причината за настъпване на ПТП не е поведението на водача на л.а. „Рено“, а водачът на л.а. „Мерцедес“ и то като не са предприети правилни действия по намаляване на скоростта или предприемане на маневра при видимост от 250 метра, при прав и сух участък, във видимата част от денонощието. Освен това, прилагайки правилата декартовата логика, съдът стигна до доказателствения извод, че водачът на л.а. „Рено“, макар и да не е карал с разрешената от 50 km/h скорост, това не е в причинно-следствена връзка с ПТП. Това е така, защото главната причина за настъпване на ПТП е недостатъчното разстояние на движение между тях. **Per argumentum a contrario** водачът на л.а. „Рено“ е следвало да увеличи скоростта си на движение, макар и извън допустимо разрешената, за да увеличи надлъжното разстояние между него и идващия зад него автомобил „Мерцедес“. По този начин движейки не с 50 km/h, а с 58 km/h, свид. Б. П. е увеличил разстоянието между него и движещия се отзад л.а. „Мерцедес“, като е създал фактическа предпоставка да избегне удара отзад и да се реализира процесното ПТП. Обратното, каквото е твърдението на защита, ако се е движил с 50 km/h, разстоянието между двата автомобила щеше да е по-малко, съответно опасната зона щеше да е по-малка, ПТП щеше да настъпи по-бързо, а ударите по-големи, тъй като при по-малка скорост кинетичната енергия на л.а. „Рено“ щеше да е по-малка и силата на удара щеше да е по-голям, съответно щяха да са настъпили по-големи вреди, както твърди САТЕ. Ето защо макар и неправомерно поведение по ЗДвП (административно нарушение), движението с над допустимо разрешената от 50 km/h, същото е целяло да предотврати настъпването на ПТП, което е престъпление по НК (арг. чл.8 ЗАНН). Освен това, от приетата и неоспорена по делото САТЕ се установи, че причината за процесното ПТП е високата скорост на водача на л.а. „Мерцедес“. В тази връзка високата скорост на водача на л.а. „Рено“ не е във фактическа връзка с причиненото ПТП, тъй като катастрофата е причинена, вследствие на

поведението на водача на л.а. „Мерцедес“, който се намирал отзад. Без поведението на водача на л.а. „Мерцедес“, ПТП е нямало да настъпи. Няма причинно-следствена връзка между поведението на свид. Б. П. (управлявал л.а. „Рено“) и причинения резултат – настъпилото ПТП. Неговото поведение не е допринесло за ПТП, с оглед приетия механизъм. Водачът на л.а. „Рено“ не е могъл по никакъв начин да повлияе на ситуацията, за да избегне ПТП. Движението на последния със скорост от 58 km/h (нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП) не е в причинно-следствена връзка с ПТП, съответно със съставомерния резултат, а именно причинената му средна телесна повреда. По делото се установи пряката причинно – следствена връзка между причинените на пострадалия травматични увреждания и настъпилото ПТП.

Съгласно практиката на ВКС, обективирана в **Решение № 159/24.11.2010г. по т.д. № 1117/2009г. на II т.о. на ВКС, Решение № 98/08.07.2010г. по т.д. № 942/2009г. на II т.о. на ВКС**, приносът за настъпване на увреждането е налице, когато пострадалото лице със своето поведение е създавало предпоставки за настъпване на вредите или е допринесло за механизма на увреждането. В процесното дело не са установи доказателства, които да сочат такъв извод за съпричиняване от страна на пострадалия. Освен това между двата автомобила е настъпил удар отзад, изцяло в платното на движение на пострадалия и на подсъдимия. Следователно не би могло изобщо да се обсъжда наличието на съпричиняване от страна на свид. Б. П., поради това, че ударът е настъпил в тази лента (в една посока на движение). В този смисъл **Решение № 7/01.02.2021г. по н.д. № 872/2020 на I н.о. на ВКС**.

Независимо дали л.а. „Рено“ се е движил с превишена скорост или не, автомобилът е бил във видимост на подсъдимия и той е следвал да съобрази поведението си с него. Друг е въпросът, че при набраната от него скорост, значително превишаваща разрешената за населеното място (92 km/h при разрешение 50 km/h), подсъдимият се е поставил в обективна невъзможност да спре до точката на удар. Безспорно е в съдебната практика, че случайно деяние е налице само в случаите, когато водачът не е допускал каквото и да е нарушение на правилата за движение в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП, а в случая това не е налице и то е могло да бъде избегнато най-малко със намаляване на скоростта, спиране или предприемане на маневра изпреварване. Поради това правилно първоинстанционният съд не е приел

поведението на подсъдимия за случайно деяние и е ангажирал наказателната му отговорност (**Решение № 41/05.02.2014г. по н.д. № 2330/2013 на I н.о. на ВКС**).

Ето защо, настоящият състав следва да отбележи, че направеното възражение от страна на защитника за съпричиняване, че свид. Б. П. се е движил с 57 km/h, а не с 50 km/h, в населено място, е бланкетно и не отговаря на приетата фактическа обстановка по делото. САТЕ категорично твърди, че скоростта на л.а. „Рено“ е 58 km/h, а не както твърди защитата 57 km/h. Този факт факта установява, че защитата не познава добре делото и не се е запознала с материалите по него.

Неоснователно е възражението на подсъдимия и неговата защита, че не е ясно как са били разположени двата автомобила, дали подсъдимият е могъл да избегне удара като изпревари колата, имало ли е други преминаващи коли и бил ли е спирачният път достатъчен. Всички тези факти са установени от свидетелските показания П., Б.ов и И.. Тази факти са събрани и проверени и чрез приетата и неоспорена САТЕ. В този смисъл съдът не прие посочените в допълнителното изложение на въззивната жалба възражения.

Съдът напълно кредитира заключението на изготвената съдебно-медицинска експертиза (СМЕ) като пълна и обективна. От нея се установи, че на свид. Б. П. е причинено травматично счупване на единадесети гръден и първи поясен прешлен с последващо консервативно лечение – корсет. Счупването причинило на свидетеля затруднение на движенията на снагата за около 7-8 месеца. Травмата е причинена от директен удар в областта на кръстта от твърд тип предмет и отговаря по вид и размер да са причинени от описания механизъм на ПТП. Именно от нея Същото следва да се квалифицира като средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2 НК. От заключението се установи, че причинената травма не е причинила временно разстройство, опасно за живота или постоянно разстройство, неопасно за живота (л.122-124 ДП).

С оглед изложеното, от заключението на САТЕ се установи наличие на ПТП с причинител л.а. „Мерцедес“, а от СМЕ съдът установи причинно-следствената връзка между настъпилото ПТП и телесното увреждане на свид. Б. П.. По отношение на авторството на деянието съдът установи от свидетелските показания. Всички установяват фактите, че на посоченото

време и място е имало млад човек около 20 годишна възраст, което описание съвпада с характеристиката на подсъдимия. Освен това от процесното ПТП е останала част – регистрационен номер от л.а. „Мерцедес“. Това е доказателство, че именно л.а. „Мерцедес“ е присъствал на процесното ПТП по време и място. Марката на автомобила се потвърждава и от показанията на свид. П. и свид. П., а модела и неговото собствено от извършените справки от органите на реда. Фактът, че има оставена следа (част от вещта) от него, създава единственият извод да наличие удар – физически контакт между двата автомобила на посоченото място и време. Издирването на извършителя по справки за собственика на МПС по оставения регистрационен номер водят до възможния извод, че само собственикът по това време е управлявал процесният л.а. „Мерцедес“. Този факт относно авторството на деянието се подкрепя и от факта на влязла в сила НП, за това, че подсъдимият е напуснал процесното ПТП (л.33,67-68 ДП). Същият документ е официален свидетелстващ и се ползва с материална доказателствена сила досежно, че подсъдимият Г.Х. е бил там и напуснал процесното ПТП като участник в него. Влезлото в сила НП е са деяние, което съвпада по време, място, субекти и предмети на процесното деяние, за което се води настоящото дело. Авторството на деянието се подкрепя и от факта, че свид. Б. П. установява факта, че подс. Г.Х., след ПТП е отишъл при него в дома му, да му се извинява за случилото се и свид. Б. П. е знаел името на човека, който го е ударил (л.91 ДП). Същото се установява и от разпита му пред съда (л.38 от първоинстанционното дело). В този смисъл по безспорен начин се устани наличието на ПТП, причинена средна телесна повреда от него, както и че подс. Г.Х. е управлявал л.а. марка „Мерцедес“ на процесната дата и място.

Първоинстанционното производство е протекло по реда на ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА НПК. За този вид диференцирана процедура е характерно отклонението от принципа за непосредственост (чл.18 НПК) в съдебната фаза. Не е задължително да се разгърне съдебно следствие и да се събират повторно доказателства, които са били събрани в хода на досъдебното производство. Съдът ги ползва директно, стига да са били събрани при спазване на процесуалния ред. Това означава, че в това производство е възможно отклонение от непосредствеността, но не и по отношение на изискванията за допустемост и валидност на доказателствените материали. Преценка за събиране на доказателства се налага от принципа за

разкриване на обективната истина (чл.13 НПК). Допустимо е разпит или преразпит на свидетели, чиито разпит е бил повърхностен или недостатъчно информативен. Допустимо е събиране и на нови доказателства. Във въззивното производство съдът може да събира нови доказателства както служебно, таки и по искане на страните, като има всички правомощия по чл.334 НПК. Но съдът е ограничен в рамките на фактическите положения, изложени в постановлението на основание чл.378, ал.3 НПК (**т.11 от ППВС № 7 от 4.11.1985 г. по н. д. № 4/1985г. и т.42 ТР № 1/24.01.2022г. по тълк. д. № 1/2018 на ОСНК на ВКС**). Направените възражения от подсъдимия и неговата защита касаят провеждане на разпит на свидетелите П., свид. И.. Дадените от тях показания са по установения от закона процесуален ред. А възражението, което прави подсъдимият, че същите не са разпитани в първоинстанционното е неоснователно, тъй като както съставът написа по-горе, в производството по глава ДВАДЕСЕТ И ОСМА НПК съдът не е длъжен да разпита свидетелите от досъдебното производство. В този смисъл е **ППВС № 7 от 4.11.1985 г. по н. д. № 4/1985г.**

По отношение на направеното възражение за липса на извършена очна ставка съдът прие следното. На основание чл.143, ал.5 НПК при съществено противоречие между показанията на свидетелите може да се извърши очна ставка между тях. По делото няма данни за противоречие между показанията на свидетелите, нито то да е съществено, което да изиска използване на очната ставка като процесуален способ за проверка и събиране на доказателства. Подсъдимият не изразява в какво се състоят противоречията и защо са съществени. Пред съда е разпитан свид. Б. П. (**д.38 от първоинстанционното дело**). Съдът след като се запозна с материалите по делото установи, че такива не са констатирани, а дори и да има разминавания в техните показания те са в нюанси, а показанията им са взаимнодопълващи и логически последователни.

В този смисъл възраженията, че свид. П. не са преки очевидци, че обжалваното решение е постановено без разпит на свидетели, без направена очта ставка, съдът прие като неоснователни.

От представеното пред въззивното производство свидетелство за съдимост се установи, че подсъдимият е с чисто съдебно минало (**д.36**).

Обстоятелствата досежно характеристичните данни, гражданско,

семеино, имотно състояние и образователен ценз на подсъдимия, съдът установи от представените декларации в ДП (л.179-180 ДП), както и тази, депозирана пред настоящия съд (л.31). Подсъдимият Г.Х. притежава лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Е 280 ЦДИ“ с рег. № *****, съгласно представена справка от органите на МВР към 10.08.2016г. (л.69 ДП).

ОТ ПРАВНА СТРАНА

Настоящата инстанция намира, че въз основа на констатираната фактическа обстановка и след мотивирано обсъждане на направените доводи относно съставомерността и правната квалификация на престъпното деяние, първоинстанционният съд законосъобразно и правилно е признал подсъдимият за виновен по повдигнатото му обвинение по чл. 343, ал.1, б. „б“, предл. 2 вр. чл.342, ал.1 от НК вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП.

При така установеното от фактическа страна, съставът на Окръжен съд – Ловеч намира за правилни направените от първоинстанционният съд правни изводи, за това че подсъдимият с действията си е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 343, ал.1, б. „б“, предл. 2 вр. чл.342, ал.1 от НК вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП като на 25.06.2017г. около 05.10 ч., в с. Петревене, общ. Луковит, обл. Ловеч, на ул. "****", посока на движение гр. София, при управление на МПС - собствен лек автомобил, марка „Мерцедес“, модел „Е 280 ЦДИ“, с рег. № *****, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно - чл.21, ал.1 от ЗДвП - *„При избиране скоростта на движение на водача на ППС е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/час — 50 км/час в населено място, за ППС от категория В“* — движил се със скорост 92 km/h, като блъснал отзад движещия се пред него, в лента му за движение лек автомобил марка „Рено“, модел „19“, с рег. № *****, с което по непредпазливост причинил средна телесна повреда па Боян Величков П., от гр.П., изразяваща се в травматично счупване на 11. гръден и 1. поясни прешлени, довело до трайно затрудняване движението на снагата за около 7-8 месеца.

Не са изложени подробни съображения в мотивите към решението във връзка с обективната и субективна съставомерност на извършените деяние,

поради което настоящият съд дължи пълно изследване по проблема.

Първоинстанционното производство е по реда на ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА НПК. Производството по тази глава е различно. Основанието му е приключило досъдебно производство за извършено престъпление от общ характер, за което при наличието на определените предпоставки законодателят е приел, че деецът не следва да бъде наказан с предвиденото в НК наказание, а трябва да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание. Различният подход при наказуемостта на дееца не заличава престъпния характер на извършеното деяние и не го превръща в административно нарушение, още повече, че освобождаването на дееца от наказателна отговорност протича по реда на ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА от НПК, като се прилагат общите правила на процесуалния закон (ТР № 3/20.11.2014г. по тълк. д. № 3/2014 на ОСНК на ВКС).

Съгласно дадените задължителни указания в ППВС № 7 от 4.11.1985 г. по н. д. № 4/1985г. и ТР № 3/20.11.2014г. по т.д. № 3/2014 на ОСНК на ВКС, съдът следва задължително да обсъди въпросите по чл.301, ал., т.1,2 и 4 от НПК, като в противен случай съдът не може да приложи правомощията си по чл.378, ал.4, т.2 НПК. С решението си съдът следва да установи дали предаденото на съд лице е извършило инкриминираното престъпление, т.е. да отговори на въпросите по чл.301, ал.1, т.1-2 НПК. Едва след положителен отговор на тези въпроси, ако се констатира наличието на предпоставките по чл.78а НК, съдът може да освободи виновния от наказателна отговорност. Т.е. преди да се пристъпи към индивидуализация на наказанието съдът следва да обсъди въпросите за съставомерността на деянието.

Родов обект на престъплението по 343, ал.1, б. „б“, предл. 2 вр. чл.342, ал.1 от НК вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП са обществени отношения, свързани с безопасността на транспорта или като безаварийна транспортна дейност, чието накърняване води до поставяне в опасност или реално увреждане на имуществени или неимуществени интереси на неограничен кръг от хора.

Непосредствен обект са обществени отношения, свързани с правилата за движение по пътищата и зачитане на живота и телесната неприкосновеност на физически лица. По тази причина процесното престъпление е **двуобектно**.

Субект на това престъпление може да бъде

всяко наказателноотговорно лице, без значение от тяхното служебно качество и без разлика от това, дали имат право да управляват МПС или друго транспортно средство, притажаващи или неприяжаващи СУМПС. В процесния случай **субект** на деянието е подсъдимият Г.Х..

От обективна страна:

Съдът намира, че се установи по делото от обективна страна, че подсъдимият Г.Х. (**субект**) нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл.21, ал.1 ЗДвП като превишил максимално допустимата по закон скорост от 50 km/h в населено място и се движил се със скорост 92 km/h (**изпълнително деяние**) чрез л.а. „Мерцедес“, за което се изисква СУМПС, кат. „В“, (**предмет на престъплението**). Вследствие на неспазените правила за движение по пътищата (**първи обект на престъпление**), подсъдимият от обективна страна увредил телесната неприкосновеност на свид. Б. П., като по този начин му причинил средна телесна повреда (**втори обект на престъпление**) по смисъла на чл.129, ал.2 НК (**резултантно деяние**). Подсъдимият Г.Х. причинил вредоносен резултат. Деянието е довършено по своя характер, когато подсъдимият е причинил средната телесна повреда. Престъплението е на просто извършване.

От субективната страна – деянието е извършено виновно, при условията на **непредпазливост** – чл.11, ал.3, пр. 1 НК. Подсъдимият Г.Х. не е предвиждал общественноопасните последици на деянието си, но е могъл и бил длъжен да ги предвиди. Същият е правоспособен водач на МПС (л.67 ДП) е могъл и е бил длъжен да знае задълженията си и правата си по ЗДвП. Следвало е да съобразява поведението си с тях, имал е техническа и образователна способност да ги предвиди, с оглед съществуваща пътна обстановка.

Деянието не може да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл.9, ал.2 НК с оглед извършените преди това многобройни административни нарушения (л.67-68 ДП) и настъпилата средна телесна повреда.

Правилно първоинстанционният съд е признал подсъдимият Г. ЦВ. ХР. за виновен в извършване на престъпление по чл. 343, ал.1, б. „б“, предл. 2 вр. чл.342, ал.1 от НК вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Деянието е извършено **непредпазливо (1)**. Наказанието за обвинението

предвижда наказание лишаване от свобода **до три години или пробация (2)**. Съгласно чл.37 НК пробацията се явява друго по-леко наказание. Деецът е с **чисто съдебно минало и не е осъждан (3)** за престъпление от общ характер и не е оснобождаван от наказателна отговорност по реда на чл.78а НК, преди това.

Разпоредбата на чл. 78а от НК дава възможност за освобождаване от наказателна отговорност на лице, извършило престъпление, при определени в нормата предпоставки. В процесният случай всички материалноправни предпоставки по чл.78а НК са изпълнени кумулативно, поради което съдът **служебно** е длъжен да признае подсъдимият за виновен за извършване на престъпление по повдигнатото му обвинение и на основание чл.78а НК да го освободи от наказателна отговорност (**чл.248, ал.1, т.4 НПК и ТР № 3/20.11.2014г. по тълк. д. № 3/2014 на ОСНК на ВКС**).

В процесният случай последната кумулативна предпоставка по чл.78а, ал.1, б. „в“ не е изпълнена, поради обективни причини. За да се приложат диференцираните процедури по ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА и ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА от НПК, следва да бъдат възстановени или обезпечени само съставомерните имуществени вреди от престъпление по чл. 343 от НК (ТР № 2/22.12.2016 г. по тълк. д. № 2/2016 г. на ОСНК на ВКС). За престъпление по чл.343, ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 НК няма съставомерни имуществени вреди, т.е. които са олемент от обективната страна на престъплението и фигурират в разпоредбата.

Не са налице отрицателните материалноправни предпоставки чл.78а, ал.6 НК, за неприложимост на този институт.

По индивидуализацията на наказанието

Нормата на чл. 379 от НПК предписва, че при решаване на делото (по реда на ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА от НПК) се прилагат разпоредбите на чл. 17-21 от ЗАНН. Тези разпоредби не се отнасят до процесуалния ред за разглеждане на делото и не изключват приложението на общите правила на НПК, нито превръщат диференцираната процедура по ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА от НПК в административно производство. Същите се отнасят към приложението на правилото **ne bis in idem**, забраната за групиране на административни наказания, недопустимост на условно (отложено) административно наказание, правилата за отнемане на средството и предмета

на нарушението (ТР № 3/20.11.2014г. по тълк. д. № 3/2014 на ОСНК на ВКС).

Наказанието по чл.343, ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 НК предвижда наказание лишаване от свобода до три години или пробация. Престъплението не е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. **Обществената опасност на деянието се определя като средно ниска.**

Деецът е с чисто съдебно минало, но същевременно има 7 броя нарушения по ЗДвП, установени с наказателни постановления и 5 броя, установени с фишове (л.36 от делото, л.67,68 от ДП). Всичко това води до възможния правен извод за **умерената обществена опасност на дееца.**

Подбудите за извършване на деянието са незачитане на установените правила за движение по пътищата и телесната неприкосновеност и цялост на живота и здравето на околните.

Смекчаващи отговорността обстоятелства са: подсъдимият работи, едноличен собственик на капитала на ****“ ЕООД, има две деца и чака трето, което означава, че наложеното наказание не следва да ограничава правото на личен живот и семейство на лицата, които живеят с него (чл.8 ЕКПЧ), както и че се е опитал да се извини за случилото се с пострадалия свид. Б. П. и да разговаря с него. Всичко това определя, че подсъдимият има добри характеристични данни. В този смисъл възражението му, че първоинстанционният съд не е отчел като смекчаващо обстоятелството, че лично посетил пострадали след инцидента, е неоснователно. В мотивите към решението изрично е записан този факт, на който съдът се е позовал.

К а т о отегчаващи отговорността обстоятелства, съдът приема наличието на множество предходни административни наказания по ЗДвП. От тази факти съдът може да направи единственият възможен извод, че така наложените административни наказания глоба и лишаване от права да управлява МПС не са постигнали целите по ЗАНН, а именно да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и се въздействува възпитателно и предупредително върху останалите граждани (чл.12 ЗАНН).

Настоящият състав не може да приеме за основателно възражението на подсъдимия и неговата защита, така определеното наказание не е съобразено с неговата неопитност и млада възраст. Към момента на извършване на

деянието деецът е бил на 25 години, което не може да се приеме за млада възраст по смисъла на НК. Освен това същият е имал дете към момента на привличане като обвиняем (л.150 ДИ), а към момента на разглеждане на делото във въззивната инстанция има две деца и чака трето. След като подсъдимият е родител, същият следва да бъде наказан, за да може да се осигури адекватна социална и семейна среда за възпитание на неговите деца, които са бъдещо поколение. Наложено наказание следва да поправи и превъзпита подсъдимия към спазване на добрите нрави, а именно зачитане правилата за движение по пътищата и телесната неприкосновеност на околните. С налагането на наказание, подсъдимият ще се превъзпита, за да може да бъде пример на децата си. По този начин ще се действа и предупредително и възпитателно на околните и другите членове на обществото. По о

Наказанието по чл.343, ал.1, б. „б“ не предвижда глоба, поради което разпоредбата на чл.78а, ал.5 НК не е приложима. На основание чл.78а, ал.1 НК глобата следва да бъде в размер от хиляда до пет хиляди лева. Средният размер е 3000 лева. С оглед изложеното преобладават смекчаващите отговорността обстоятелства, поради което наложеното наказание следва да бъде определено под средния размер. Ето защо наказание глоба **под средния размер** от 3000 лева в най-голяма степен ще изпълни общата и специална превенция по чл.36 НК.

Преценявайки имущественото състояние, а именно че работи и е едноличен собственик на търговско капиталово дружеството, както и че полага грижи за деца, наказание от 2000 лева ще отговаря най-адекватно на извършеното деяние и ще изпълни целите на чл.36 НК. Глобата е малко под минималния размер и под средния размер, с оглед преобладаващите смекчаващи вината обстоятелства. Същевременно тя не е в минималния размер, поради наличие на предишни административни нарушения на подсъдимия по ЗДвП. Същата няма да затредни положението на подсъдимия за осигуряване на нормален личен и семеен живот (чл.8 ЕКПЧ) с оглед имущественото му състояние. Глоба в размер по-малка от 1000 лева няма да изпълни превъзпитателната и поправителната цел на наказанието. Това е така, тъй като същата ще следва да се изпълни едва след влизане в сила на обжалваното решение, което ще бъде, най-рано през 2022 година. С оглед динамичното развитие на стоково-паричните взаимоотношения и пазарната

равностойност на парите през тази година 2022г., равностойността на 1000 лева, няма да имат своята санкционна част, респективно превъзпитателна цел, тъй като са налице инфлационни процеси, които са реални, стопанската непоносимост (чл.307 ТЗ) и форсмажорни обстоятелства (законодателни инициативи). Глоба в минимален размер ще е явно несправедлива с оглед причинената телесна повреда (спучване на 11. и 1. гръбначен прешлен) и ще се равнява на няколко литра/броя потребителски стоки от магазините.

Не са налице основания за корекция на присъдата в санкционната ѝ част. Претенцията на подсъдимия за явна несправедливост на наказанието не е подкрепена с конкретни аргументи, а прегледът на материалите по делото обосновава категоричен извод, че при индивидуализацията му са отчетени обстоятелствата от значение за вида и размера му без едни от тях да бъдат надценявани за сметка на останалите. Съдът правилно е интерпретирал смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства. Именно предходните административни наказания обосновават с категоричност извода, до който е достига въззивният съд - че подсъдимият упорито се отнася с пренебрежение към правилата за безопасност на движението по пътя, а наложените до момента административни санкции не са постигнали своя поправително-възпитателен ефект. С оглед това обстоятелство искането за намаляване на наказанието не може да бъде удовлетворено, тъй като целите по чл. 36 от НК не могат да бъдат постигнати с по-лека санкция.

Съгласно чл.78а, ал.4 НК съдът може да наложи и административно наказание лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност за срок до три години, ако лишаване от такова право е предвидено за съответното престъпление. Съгласно чл.343г НК, във всички случаи на деяния по чл.343 НК съдът постановява и лишаване от право по чл. 37, ал.1, т. 7 НК. Съгласно дадените в **т.9 ППВС № 7 от 4.11.1985 г. по н. д. № 4/1985г.** съдът може да не лиши подсъдимия от правото да упражнява отделна професия или дейност и в случаите, когато за престъплението в Наказателния кодекс е предвидено задължително лишаване от тези права. Законът не прави разлика дали за съответното престъпление е предвидена възможност наред с другото наказание виновният да бъде лишен от права, или налагането на лишаване от права е задължително. С оглед на по-ниската степен на обществена опасност на деянието и на дееца целите на наказанието могат да

бъдат постигнати с налагане на административно наказание и без лишаване от права. Лишаването от права в това производство е административна, а не наказателна мярка. По тази причина кумулативното наказание по чл.78а, ал.4 НК е алтернативно предвидено и зависи от преценката на съда. Настоящото производство е образувано по въззивна жалба от подсъдимия. Липсва съответен протест от страна на прокурора. С оглед принципа **reformation in rebus**, обективиран в чл.337, ал.2 НПК, настоящият съд не може да наложи такова наказание. На това основание е безпредметно (**non-sense**) да се изследва дали първоинстанционният съд правилно не е наложил кумулативното наказание „лишаване от право да управлява МПС“, което се налага по преценка на съда. В тази си част присъдата не е протестирана и е влязла в сила.

Фактите, визирани в хипотезите на чл.53 НК не са налични за процесното деяние, поради което разпоредбата не е приложима.

-

ПО РАЗНОСКИТЕ

С оглед изхода на делото, на основание чл.189, ал.3 подсъдимият Г. ЦВ. ХР. следва да бъде осъден да заплати разноските по делото. Правилно РС – Луковит е осъдил подсъдимият Г. ЦВ. ХР. да заплати в полза на бюджета на ВСС по сметка на РС – Луковит сумата от 60.98 (шестдесет лева и деветдесет и осем стотинки) лева, представляващи разноски на съдебната фаза.

Неправилно първоинстанционният съд е осъдил подсъдимият да заплати сумата от 1233.15 лева (хиляда двеста тридесет и три лева и петнадесет стотинки) по сметка на ОД на МВР – гр. Ловеч. След служебна проверка съдът констатира, че направените разходи в ДП са **1416.15 лева** (хиляда четиристотин и шестнадесет лева и петнадесет стотинки). Направени са следните разходи: съдебно-медицинска експертиза на стойност 100.80 лева (**л.124 от ДП**); съдебно автотехническа експертиза (САТЕ) в размер на 537.60 лева (**л.168 от ДП**); допълнителна автотехническа експертиза на стойност на 183.00 лева (**л.218 от ДП**) и допълнителна САТЕ в размер на 594.75 лева (**л.245 от ДП**). Присъдената сума е **1233.15 лева**, което е с **183.00 лева по-малко** от реално направените разноски на досъдебна фаза, платени от държавния бюджет, а именно **1416.15 лева**.

Настоящото производство е образувано по повод жалба на подсъдимия

и липсва съответен протест на прокурора (чл.337, ал.2 НПК), поради което с оглед принципа **reformation in pejus**, настоящият съд не може да измени присъдата в тази част и да осъди подсъдимия да заплати в полза на бюджета на ОД на МВР – гр. Ловеч следващата се сума в размер 183.00 лева. Това правомощие на първоинстанционния съд не е преклудирано с оглед разпоредбата на **чл.306, ал.1, т.4 НПК**.

При така изложените съображения, въззивния съд намира, че жалбата е неоснователна. При постановяване не присъдата са приложени правилата по чл.300, чл.310 НПК. Спазен е принципът за непрекъснатост на съдебното заседание (**ТР № 3/20.11.2014г. по тълк. д. № 3/2014 на ОСНК на ВКС**) Решението на районния съд е правилно и законосъобразно, постановено при правилен и обстоен анализ на събраните доказателства. Това води и до извода, че решение № 68/23.11.2021г. по АНД 51/2021 година на РС – Луковит следва да се потвърди изцяло.

Законодателят изрично е изключил от предмета на касационно обжалване въззивните решения за престъпления, за които деецът е освободен от наказателна отговорност с приложение на чл.78а НК и въззивните решения по чл.332, т.1 и т.5 НПК, поради което настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране (арг. чл.346, т.2 НПК и **ТР № 2/30.08.2005г. по тълк. д. № 1/2005г. на ОСНК на ВКС**).

Водим от горното и на основание чл.338 НПК, Окръжен съд – Ловеч

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 68/23.11.2021г. по АНД 51/2021 година на РС – Луковит.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на ОП – Ловеч, защитника адв. М.К. и осъденото лице Г. ЦВ. ХР..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране (арг. чл.346, т.2 НПК и **ТР № 2/30.08.2005г. по тълк. д. № 1/2005г. на ОСНК на ВКС**).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____